PRÁVO moderně

Metodika předání dítěte a doporučení pro OSPOD, soudy a advokáty

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.

CZ.1.07/2.2.00/28.0080

esf evropský sociální fond v ČR
EVROPSKÁ UNIE
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY
OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost
INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Metodika předání dítěte a doporučení pro OSPOD, soudy a advokáty

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.

jeronym.klimes@gmail.com

http://www.klimes.us

Rodina je optimum v minusu

Rodina není generátor nekončícího štěstí. Rodina je optimum v mínusu - nejlepší řešení ze špatných.

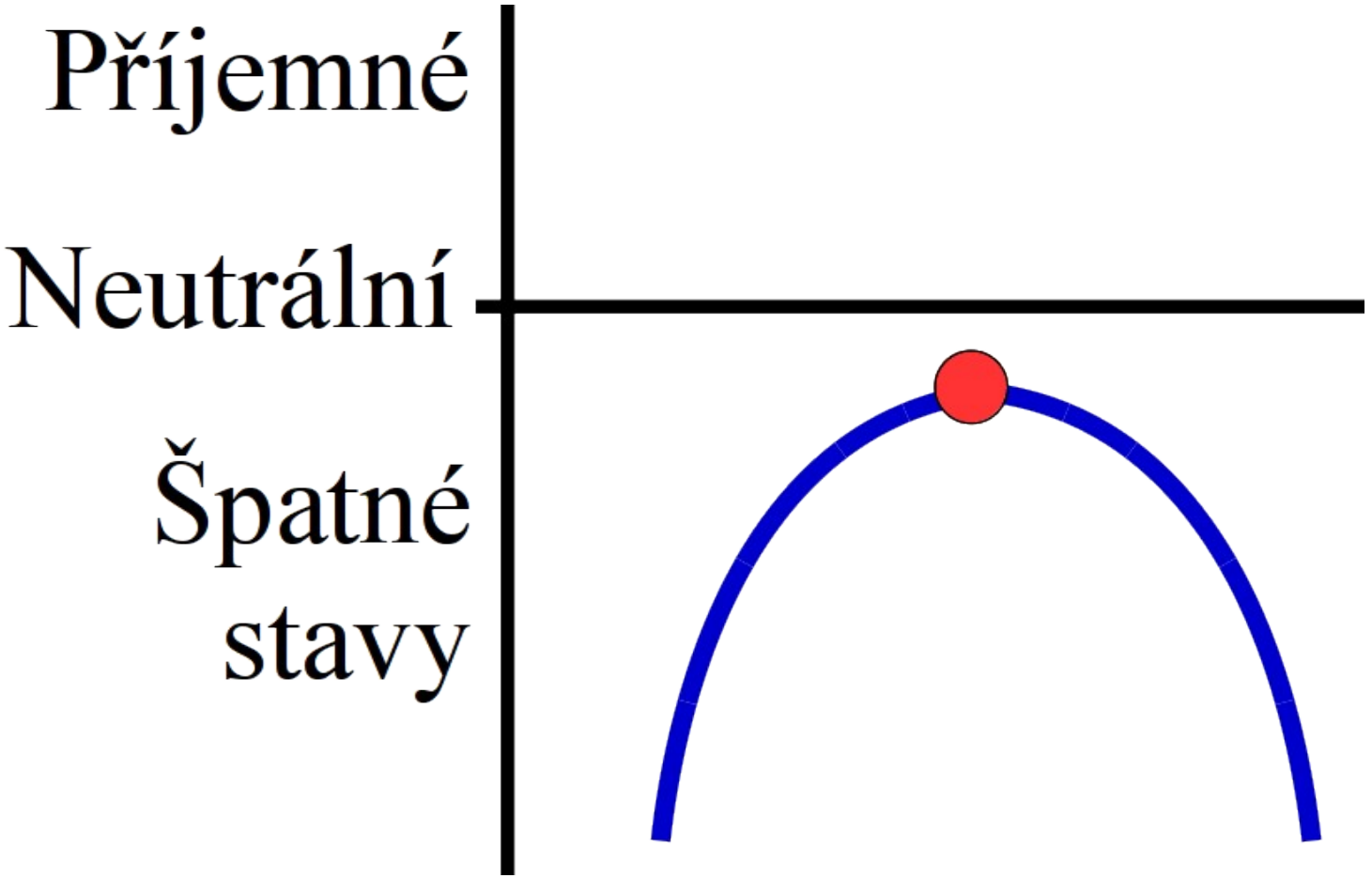

Test: Umíte se vžít do svého partnera?

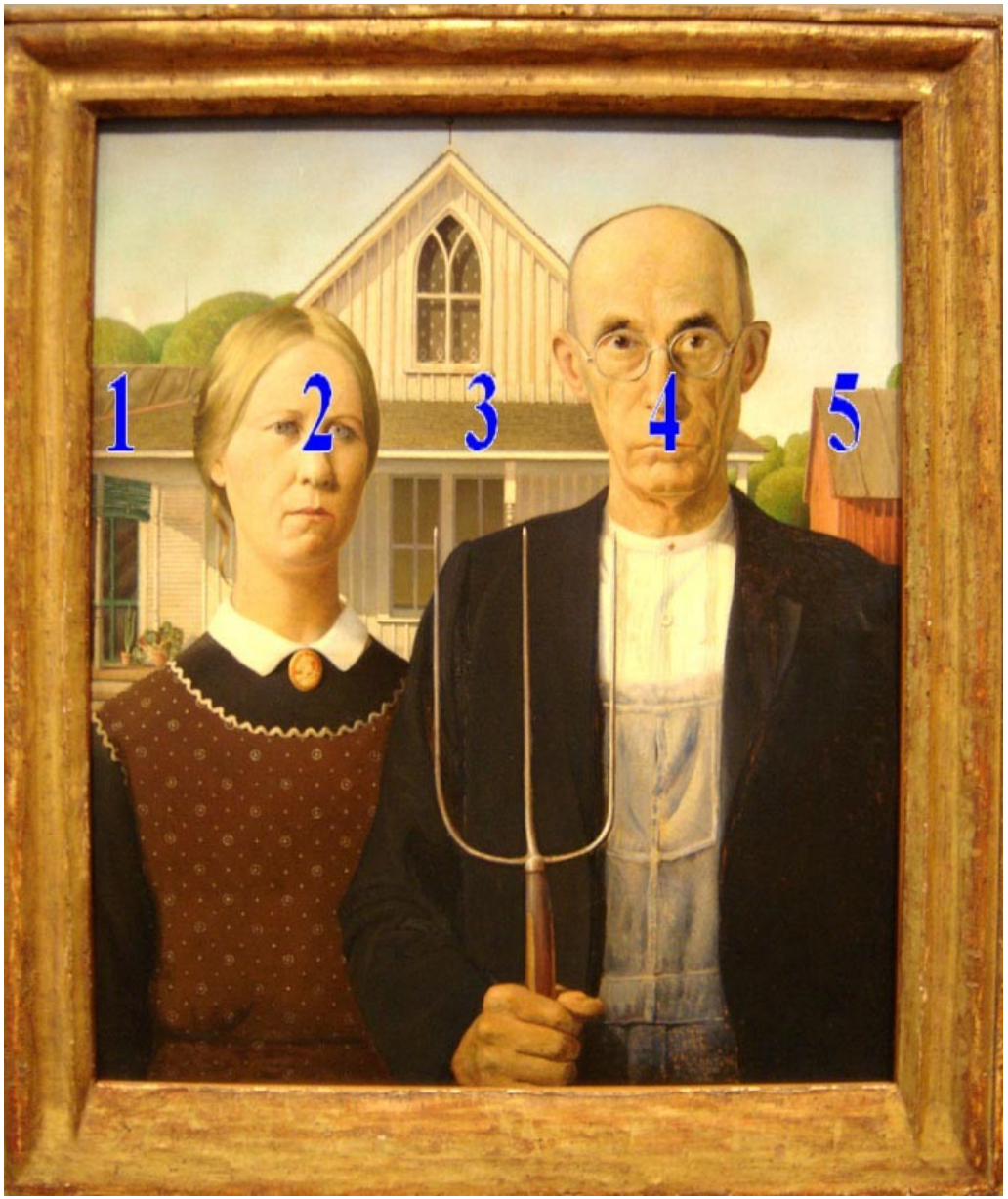

Stojíte spolu před zrcadlem a prohlížíte se. Obrázek přibližně ukazuje, co právě vidíte. :-)

Ženy se vidí ve 2 a partnera vidí ve 4. Muži to mají naopak.

Nyní vám dám do ruky fix. Nakreslíte na zrcadle dvě kolečka.

Nakreslete dvě kolečka tak, aby Váš partner mohl říci:

Jé, ty sis nakreslil
kolečko na svůj nos!

Jé, tys mi nakreslil
kolečko na můj nos!

Jaká čísla jste zakroužkovali?

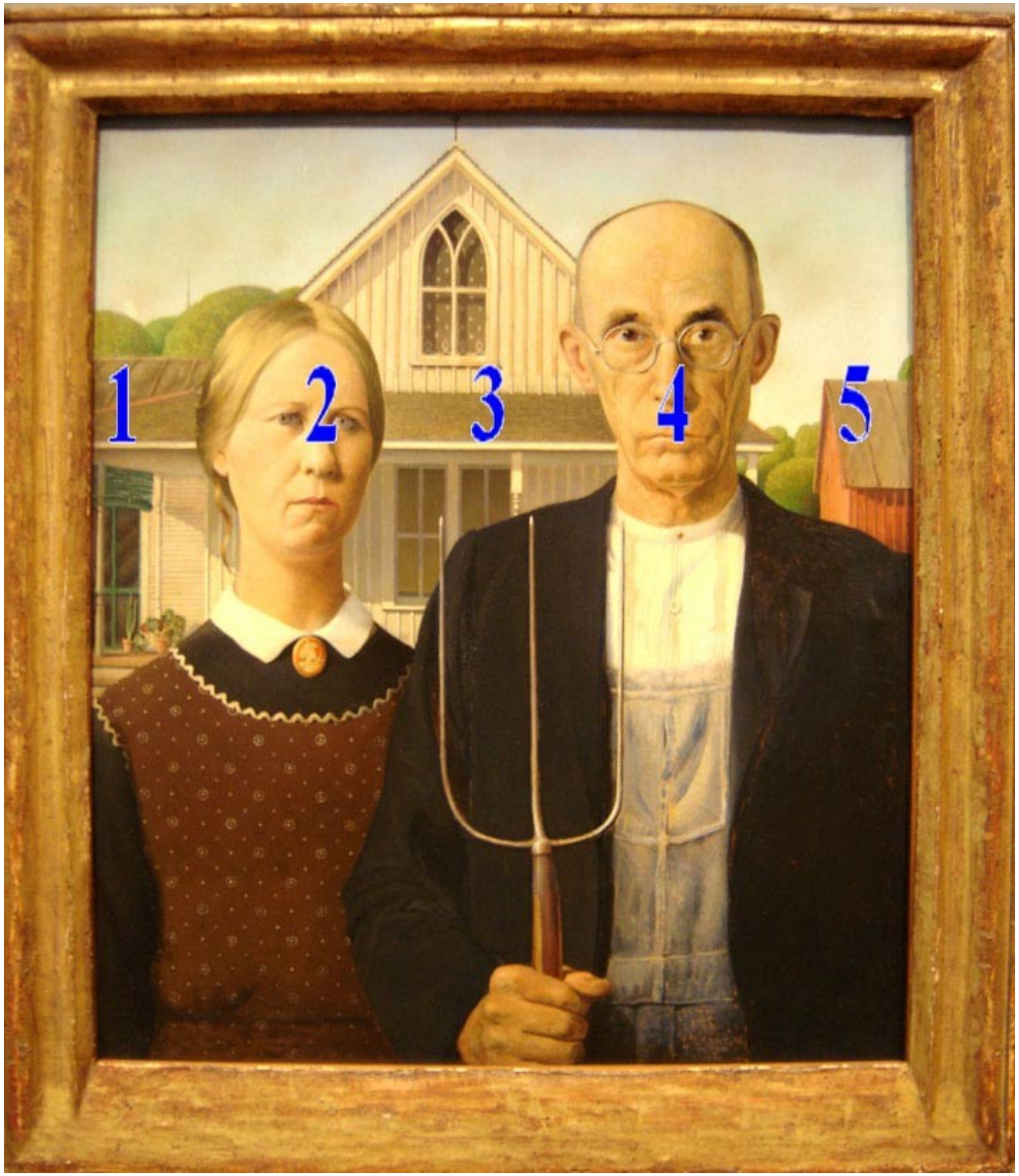

Muži:

Vaše partnerka vidí vaši tvář v bodě 2.

Ona sama se vidí v bodě 1.

Ženy:

Váš partner vidí váš obraz v bodě 4.

Sám sebe vidí v bodě 5.

Není možno odvodit introspekcí či empatií. To je logický úsudek.

Každé pohlaví to má jinak.

Je třeba znát teorii.

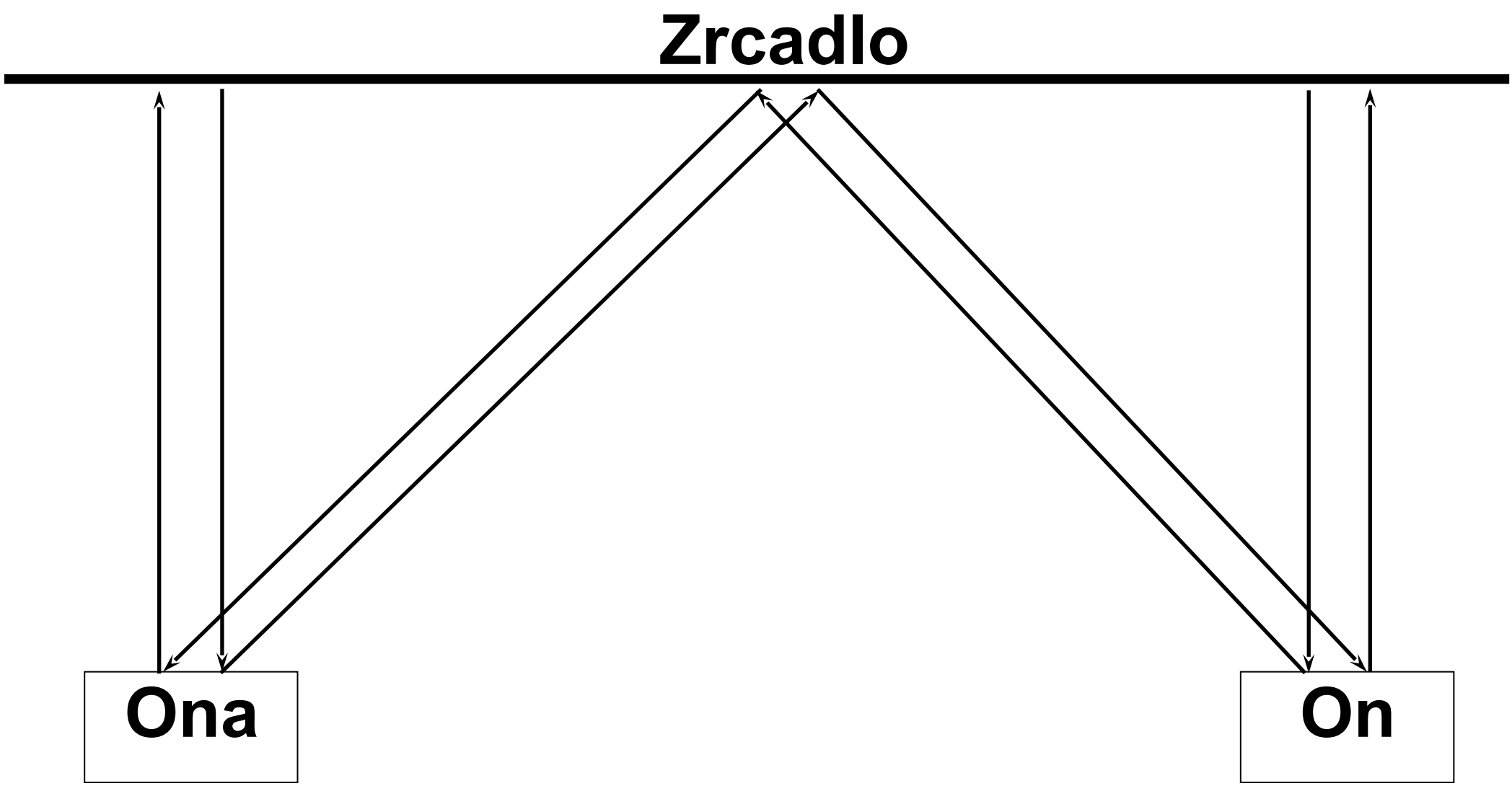
Zrcadlo
Ona
On

Matka v emailu popisuje kontaktní předání dětí

A problém je ten, že máme cca měsíc platný rozsudek, kdy má otec stanoven styk a děti s tátou odmítají chodit. Problémy byly po celé dva roky. **Otec se k dětem chová nevhodně, neempaticky...** Minulý rok mi mladšího syna vytrhl z náruči, že ho má mít teď on... Malý se začal počůrávat, byl v neuvěřitelném stresu (vše popsáno ve zprávách FOD plus mám videa). OSPOD to nezajímalo, a ještě mi dali "napomenutí" za nedodržování dohody, že dítě s otcem nechodí. Od té doby má malý problémy v navazování důvěry s lidmi kolem. :-(

Otec při sezení u psycholožky (nařízené OSPODem) minulý týden řekl, že během dvou týdnů rozjede exekuci na děti. Nejmenovaná paní psycholožka, aniž by se seznámila s celým případem, mu přitakala, že dělá dobře a že pro mě to je veliká nevýhoda.

Navíc mi říkala, že děti mám předávat násilím, odstrčit je, že nemám brát ohled na jejich emoční rovinu a trestat je de facto za to, že s tátou nejdou stejně, jako bych je prý trestala, když by přinesli ze školy pětku.

Ano, dvě předání dětí byla "na úrovni násilí"... toto mám také popsáno a mohu poslat... otec řekl, že sám si je takto přebírat nebude, ale že to nechá udělat za sebe někoho jiného, tj. exekutora.

Mladší syn z toho má vždy záchvat pláče. Když si otec chce vzít "násilím" staršího syna do auta, ten jej kope...

A) Mluví matka pravdu?

zde předpokládejme, že ano, ale OSPOD by to měl mít ověřené.

Nic vyjímečného.

Tento válečný stav je u jednoho z dvaceti rozvedených párů.

B) Psycholožka, OSPOD si nevědí rady

Nejmenovaná psycholožka dokonce doporučuje cíleně navodit separační reakci! Jinými slovy nerozumí této problematice.

Profesionálové trestají matku za to, že si sami nevědí rady.

Tedy jaký by měl být správný postup?

Především vyzkoušet předání dětí s překryvem.

Co je to separační reakce

Dvě scény - jedna při zvětšení vzdálenosti, druhá při návratu.

Je daná **momentální orientovanou vazbou na určitou osobu**.

Tuto vazbu má malé dítě neustále k nějakému dospělému, který je tou dobou tak říkajíc v kurzu.

Tuto vazbu je možno přemístit na druhého dospělého, ale ne kontaktním stykem, pouze předáním s překryvem.

Jeroným Klimeš: Rozchod – fáze a vliv na děti - 10

Ve které české lidové písni,
již jistě znáte,
se zpívá o separační reakci?

Prší, prší, jen se leje! Kam, koníčky, pojedeme?

Kukačka místo rosničky

Dítě při separační reakci prožívá odloučení jako osiření.

Fáze separační reakce

prší prší

Matka s dítětem přichází do nemocnice. Lékaři konstatují, že dítě musí v nemocnici zůstat. Dítě musí být odloučeno od matky. Následují tyto fáze:

a) Dítě je od matky odebráno více méně násilím.
b) Silně emocionálně reaguje, úzkost, pláč, stres.
c) Unavené a vyčerpané dítě upadá do apatie, rezignace či deprese. Nereaguje na ostatní lidi, nehraje si s jinými dětmi. (reaktivní deprese)
d) Postupem času dítě začíná akceptovat ostatní dospělé a začíná si vytvářet nové vztahy k sestřičkám a jiným dospělým jako k náhradním rodičovským postavám.
e) Pokud se v této chvíli matka vrátí. Dítě ji poznává, ale ignoruje.
f) Pak vůči ní vyjádří agresi či hněv.
g) Nakonec ji přijme, pevně k ní přilne, a tak se znovu obnoví strach z opuštění.

Vlídné předání s překryvem - podmínka nejen střídavé výchovy

Podmínka nutná, aby se dalo o rodičích říci, že jsou způsobilí pro střídavou výchovu, je schopnost předávání s překryvem:

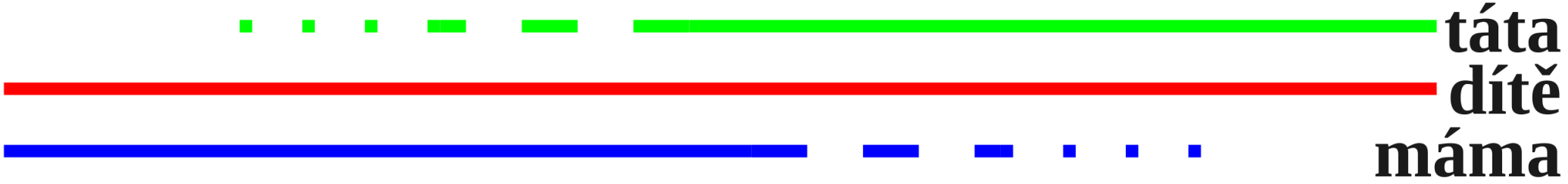

Umí to, ale nechtějí.

Když je držíme pod krkem, předání nahráváme, tak toho bývají schopni.

Jsou schopni se vyvarovat ironických a rýpavých poznámek, jsou schopni neotvírat konfliktní témata při předání.

Když nejsou pod drobnohledem, tak se jim nechce.

Příklad: 2) Narozeniny Petra čtvrtek 22.12.

V 17:00 MacDonnald v Modřanech rodiče vezmou Petra na oslavu narozenin. Vystříhají se všech ironií, výčitek a narážek na jejich vztah. Nutno se přemáhat a ovládat. Debaty na neutrální témata.

Jak realizovat předání s překryvem

OSPOD či pověřený odborník si pozve samotné rodiče na schůzku, kde jim popíše, jak předání s překryvem vypadá a jak se na něm mají chovat.

Zdůrazní, že

a) je to hrané předání tak, aby děti nepoznaly, že mezi rodiči je konflikt.
b) má být příjemné především dětem, ne nutně jim rodičům
c) je to jejich odpovědnost vůči dětem, a proto z jejich ochoty/neochoty se na tomto předání slušně chovat se budou odvozovat důsledky.

Základní zásady předávání dítěte s překryvem

Když si rodiče mají předat dítě, popř. pokud při běžném předávání se objeví jakýkoli konflikt, tak se naplánuje překryv, který má následující strukturu. Předpokládejme, že otec si přebírá dítě od matky:

1) **Společná chůze** - 15 minut
2) **Společná aktivita** - 15 minut - například nakupování, uklízení, stavění, řezání dříví, vybírání brambor ap.
3) **Aktivita otce, pasivita matky**, ta si třeba povídá s třetí osobou (opět cca 15 minut). Dítě, pokud není vyčerpané, tak se přirozeně váže na aktivního rodiče.
4) **Matka oznamuje dítěti, že si musí ještě něco zařídit, chce po něm, aby zůstalo s tátou, a čeká, až ji dítě "propustí ze svých služeb"**, tzn. zamává na rozloučenou.
5) **<u>Během tohoto předávání se zásadně neřeší konfliktní vztahové otázky - nevyčítá se a neironizuje</u>. Nicméně plká se o neutrálních tématech, ala počasí.**

Povinný monitoring předávání v opatrovnickém řízení

Opatrovnické soudy mají neskutečně složité nařídit monitorování předávání dětí tak, aby oba rodiče měli povinnost nahrávat své chování na vizuálně nenápadná zařízení. **Musejí spustit paralelní trestní stíhání.**

Rodiče se pak stejně nahrávají živelně na rušivé VHS kamery:

Běžně dostupná nenápadná nahrávací zařízení

Nahrávání se nepopírá, ale naopak vyžaduje.

Od každého rodiče požadujeme součinnost - přinese svou nahrávku z předání dítěte.

Každá nahrávka začíná pět minut před předáním a končí pět minut po předání a nesmí se editovat.

Předání s překryvem se po popsaném konfliktu

nemusí podařit napoprvé

Od toho je tam odborník, aby sledoval, zda zůstaneme jen u společného setkání například na hodinu v dětském koutku, nebo zda děti jsou zralé na to, aby byly chvíli s otcem samy.

Taková klidná setkání se ale musí dít každý týden, aby děti v tomto věku si k otci vybudovaly klidný vztah.

Možná vyústění

I) Klidný průběh, rodiče nedělají problémy, hrají dobře před dětmi klidnou komunikaci, děti za chvíli ztratí ostražitost a hrají si s oběma rodiči. OSPOD dále monitoruje - nechává si nosit nahrávky z předání.

II) Otec předání s překryvem bojkotuje, nebo dělá problémy

Například: „Já s touhle ženskou (míněna matka) nebudu v jedné místnosti.“ nebo „Já nestojím to, aby mě někdo očumoval, když si hraju s vlastními dětmi!“ Měl by stejnou rétoriku, kdyby děti byly na JIPce?

Takové chování interpretujeme jako projev nezájmu o skutečné blaho dítěte. Styk s dětmi se zapovídá. Když otec dělá rodině problémy, tak se nařídí asistovaný styk, popřípadě se styk zcela zakáže.

III) Otec je výchovně neobratný, neumí navázat vztah k dětem

Na předání s překryvem jde otec k dítěti a povídá mu:
Dej mi ruku
Nedám
Dej mi ruku
Nedám
Proč mi nechceš dát ruku, atd.

Pak je to na Video Trénink Interakcí, kdy při sérii hrávaných setkání budou děti i oba rodiče a pak se rozeberou nahrávky a ukáže se otci (či i matce) jiné formy jako získat přízeň dětí.

Opět oba rodiče mají zodpovědnost vůči svým dětem se těchto setkání účastnit. Pokud by je matka bojkotovala, je to na pokuty, ale opatrní bychom měli být při zvažování změny výchovného prostředí. Když tak do příbuzenské pěstounské péče, ale těžko to dát do péče výchovně neobratnému otci.

IV) Matka bojkotuje a dělá problémy

Podle zákona je třeba bránění ve styku chápat jako důvod pro změnu výchovného prostředí, tedy děti mají jít do výchovy k otci.

a) Otec si chce vzít děti do své péče. Pak předání jde přes (profesionální) pěstounskou péči, popř. přes příbuzného/učitelku, kde předání s překryvem, a tedy navazování vztahu k otci provádí sami pěstouni.

Matka podle míry problémů má mít nařízený buď asistovaný styk (např. přes pěstouny) nebo úplně zapovězený.

Citové scény před dětmi při asistovaném styku se pak chápou jako poškozování dětí a jsou důvodem pro úplný zákaz styku.

b) Otec odmítá převzít děti do své plné péče? Udělal by to i v případě, kdyby matka umřela? Tedy neochotu vzít si děti do své péče je třeba klasifikovat jako jeho nezájem o děti. Děti zůstávají u matky a dále se neřeší, že se nevidí s otcem, protože ten neprojevuje dostatečné známky rodičovské odpovědnosti.

Věta „miluji tě“ znamená jen „momentálně se s tebou chci vyspat“.

Ženy jsou úplně mimo, když z věty „miluji tě“ vyvozují, že dotyčný muž s nimi bude chtít mít děti, bude jim věrný, bude štědrý a nebude jim lhát, o svatbě ani nemluvě.

To z této věty rozhodně nevyplývá, **to se musí dokazovat separátně, z jiného mužova chování**.

Když rodič říká „miluji své dítě“, tak z toho též nevyplývá, že ho svým chováním nebude poškozovat

best-parents.wm

U biorodičů, kteří ve své výchově vážně selhali či opakované selhávají, není možno z faktu, že své dítě milují odvodit žádný smysluplný závěr.

Soudní praxe vychází, že zájem takového selhávajícího rodiče o dítě implikuje i to, že ho nebude poškozovat. Důkazní břímě - důkaz opaku - je stále na státu, soudu, znalcích, OSPODu, popř. pěstounech. Má to být naopak.

Důkazní břímě má ležet na selhávajícím rodiči

Selhal jsi či selháváš, ergo je na tobě, abys nám dokázal, že jsi se změnil a že takový už nejsi.

Tedy závislý rodič musí nosit co měsíc potvrzení, že je čistý.
Alkoholik musí prokázat, že má zaměstnání a nemá v něm problémy.
Násilník se musí hlásit s diktafonem a slibovat, že vše bude nahrávat.

Pochyby se pak interpretují dle principu opatrnosti v jeho neprospěch čili ve prospěch ochrany dítěte.

Jak vypadá psychické zneužití dítěte 1.

Při předávání dětí v pátek večer si otec nechtěl vzít kočku a morče, nechal je u matky, protože jel s dětmi do zoo.

Večer, když holky spaly, přišla od matky SMS, že kočka je na parkovišti u mužova auta. Ten se šel podívat dolu. Kočka tam nebyla. Ráno okolo 9:30 matka volá dětem, že jim táta ztratil kočičku a morče. Jaruška plakala, že přišla kvůli tátovi o všechna svá zvířátka.

Máma ale v cca 13:30 volala, že kočku našla nějaká paní, a protože kočička byla čipovaná, poznali policajti, komu patří. Jaruška má radost, jak je ta máma hodná...

Tyto děti jsou dodnes u mámy, i když táta by si je ochotně vzal k sobě.

Jak vypadá psychické zneužití dítěte 2.

Mámě volá nešťastný, pláčem zalykající se syn:

„Mami, prosím tě přijeď, přijeď.“

„Martínku, co se děje...“

„Mami, přijeď...“ klap, spojení vypadlo.

Máma sedne do auta. Jede přes město jako blázen, červená nečervená. Přijede k otcovu domu. Vletí do obýváku.

Tam na sedačce táta se synem, v ruce stopky a komentují mámin výkon: **„17 minut – to je slušný výkon...“**

V literatuře můžeme najít prevalenci, incidenci psychiatrických poruch. Například poruch osobnosti (psychopatií) je v populaci okolo 6 %, schizofrenií okolo 2 %, mentálně retardovaných též okolo 2 % atd.

Závadové chování nepředpokládá psychiatrickou diagnosu

Nejen laická, ale i odborná veřejnost sklouzává do úvahy: „**Když se někdo chová závadově, pak nemůže být normální, pak musí mít nějakou psychiatrickou diagnosu.**“

To je naprostý, leč běžně žitý nesmysl. Naopak. Vezměme si příklad ze silničních nehod. Většina aut bourá ne kvůli technickému stavu, ale kvůli neopatrné jízdě řidičů. Stejně tak většina párů se nerozpadá kvůli tomu, že by se k sobě nehodili, ale prostě nerespektují „pravidla partnerského provozu“.

Ne každý vrah je anetický psychopat, ne každý zloděj je kleptoman, ne každá prostitutka je nymfomanka, ne každý lhář má syndrom barona Prášila (Münchhausenův syndrom). Všichni víme, že je tomu právě naopak. **Většina zlodějů je psychicky zcela zdráva.**

Proč v rodinném soudnictví očekáváme pravý opak???

Lidí s psychiatrickou diagnosou je asi 10 %.
V kolika případech nařizují soudy zákaz styku?

15 % populace je psychopatologicky a morálně narušená

Laici mají naivní potřebu každé závadové chování nějak škatulkovat do "psychiatrických diagnos F##.#". To je omyl!

Ne každý vrah je anetický psychopat, ne každý zloděj kleptoman, ne každá prostitutka nymfomanka, ne každý lhář je baron Prášil (Münchhausen).

Za dětmi bezohledně zneužívanými v rozvodových bojích nestojí duševně narušení rodiče, ale pouze bezcharakterní a nemorální rodiče, kteří jsou většinou psychicky zdraví. Nemorálnost (anetičnost) se v tomto případě nikdy nediagnostikuje. To se používá jen u vrahů. Egoismus není psychologická diagnosa. Proto

většina závadových rodičů běhá a bude běhat po světě bez diganosy a při tom bude mrzačit vlastní děti.

Přirozené rozchody končí do 3 měsíců. Zdegenerovaná lidská práva nutí děti do kontaktu s narušenými rodiči i více než patnáct let.

Co to znamená 10%?

Jedna rodina z deseti rozvodů

Co to znamená 5 %?

Jedna rodina z dvaceti rozvodů

5 % je strašně velké číslo, tzn. na každém OSPODu pět až deset takových neříditelných případů, které jsou zralé na omezení rodičovské způsobilosti!

Proč žádají opatrovnické soudy po soudních znalcích diagnosy?

Když někdo někoho zavraždí, tak se nežádá po soudním znalci, aby dokázal, že je to anetický psychopat. **Stačí fakticita činu**. U zloděje nedokazujeme kleptomanii, podmínkou vraždy není psychpatie, prostitutky nebývají nymfomanky.

Stačí doložit, že daný rodič se (opakovaně) závadově chová. Na to nepotřebuje soudce psychologa, ale stačí mu jen zápisy od sociální pracovnice. Opakované závadové chování, ergo opatření. Znalost diagnosy jen třešnička na dortu.

Diagnosa je nedůležitá. Zajímá nás skutečná ochota rodiče spolupracovat s úřady a odborníky - zda naslouchá odbornému vedení. (Na to není žádná diagnosa)

Dvě komplementární pravidla Římského práva

Obžaloba	Obhajoba
Factum non presumitur, sed probetur.	Omne factum presumitur rite factum, donec contrarium probetur.
Čin/skutečnost nepředpokládáme, ale dokazujeme.	Každý čin/skutečnost považujeme za řádný čin (svobodný a uvědomělý), dokud není prokázán opak.
presumpce neviny (1. domněnka)	**presumpce viny (2. domněnka)**
Důkazní břímě je na úřadu.	**Důkazní břímě je na rodiči („obviněném“).**
Dokud s rodičem nejsou problémy, presumujeme nevinu a tiše předpokládáme, že z věty „mám dítě rád“ vyplývá i to, že ho nebude poškozovat.	Jakmile se prokáže, že rodiče sice říká, že má dítě rád, ale přesto ho poškozuje, tak naopak presumujeme vinu, jeho líbivím kecům nevěříme a je na něm, aby nám dokázal opak.

Jak pracovat s důkazním břemenem?

Dokud se u rodiče neprojeví závadové chování, tak platí první domněnka:

1. domněnka (presumpce neviny): Rodič své dítě nepoškozuje a sleduje jeho zájmy.

Důkazní břímě je na úřadu, aby mu prokázal závadové chování.

2. domněnka (presumpce viny): Prokázalo se, že rodič své dítě vědomě poškozoval porozvodovým bojem, viz příklady výše

Pak se předpokládá, že věta „miluji své dítě“ je jen blábol a důkazní břímě je na selhávajícím rodiči a on musí dokazovat úřadu (státu), že již dítě netýrá a nezneužívá v rozvodových bojích.

Poučení z krizového vývoje

Můj otec, František Klimeš, byl dlouhá léta referent MTZ (mechanicko-technické zásobování). Jinými slovy sháněl nedostatkové zboží pro Státní statky Vlachovo Březí.

FK: „Pane Pivrnče, jen upozorňuju, že je třeba koupit protektory na jaro.
RP: „Jasně, Franto, to má čas...
Na jaře na poradě vedení:
„Soudruhu Pivrnče, jak máme orat, když nejsou pneumatiky na traktory?!“
RP: „Franta je nekoupil...“
Od těch dob měl Franta tuto strategii:

Do bloku před kopírák napsal a nechal si Pivrncem podepsat:

Upozorňuji pana Pivrnce, že je třeba koupil proteklory na jaro.

Dne 14. října 1976. *Klimeš* *Pivrnec*

Vzteklý

I poučení od OSPODu se musí dít písemně nejlépe formou správního řízení

OSPOD informoval oba rodiče, že matka odmítá spolupracovat při navazování styku s dítětem. To OSPOD coby kolizní opatrovník považuje za ohrožení psychického vývoje dětí, proto hledá pro ně vhodnější výchovné prostředí. Až ho najde, bude žádat soud o změnu výchovného prostředí.

OSPOD poučil otce, že pokud za této situace odmítne převzít své děti do své plné péče, bude to OSPOD interpretovat jako projev jeho nezájmu o blaho dětí, neboť otec má být svým dětem oporou, jsou-li v ohrožení.

OSPOD poučil otce, že do nalezení vhodného výchovného prostředí pro děti, OSPOD nedisponuje žádným efektivním nástrojem, jak docílit toho, aby matka nebránila otci ve styku s dětmi.

OSPOD upozornil matku, že doložené chování z tohoto víkendu naplňuje definici zneužití dítěte v porozvodovém boji rodičů.

Vzhledem k tomu požaduje po matce, aby jednak tohoto chování napříště vyvarovala a každé předání dětí s otcem nahrávala na vizuálně nenápadné zařízení po dobu následujícího půl roku a každý měsíc je předala OSPOD na flash.

OSPOD upozornil matku, že jednou z její strany uvidí podobné chování poškozující děti, tak bude žádat soud o změnu výchovného prostředí ve prospěch otce.

Ve Vrchlabí dne 2014-10-14

Křivka přežití

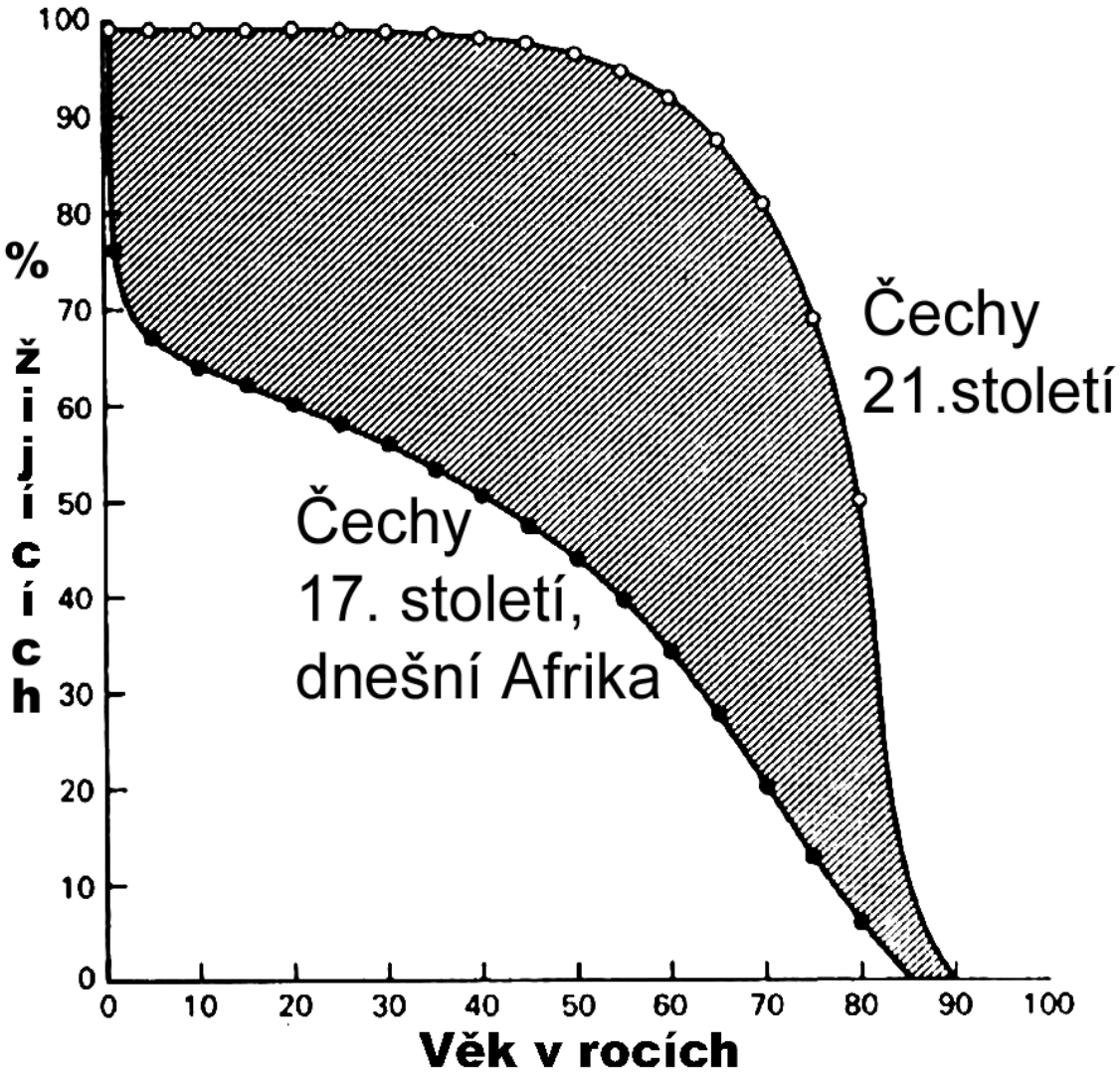

V přírodních podmínkách, před nástupem moderní léčby, umírá 33 % dětí do šesti let. Po pátém roku má dítě výrazně vyšší pravděpodobnost přežití.

Šest let je tedy konstanta, na kterou jsou páry evolučně nastaveny zřejmě geneticky.

Týká se například přechozených vztahů, ale i zájmu o děti do adopce.

V šesti letech o děti ztrácí zájem nejen biologičtí rodiče, ale i náhradní, viz následující graf.

6 let = škola, přechozený vztahy, alfa vlny v EEG, ztráta zájmu o děti

Tři kritická období dětí bez rodiny

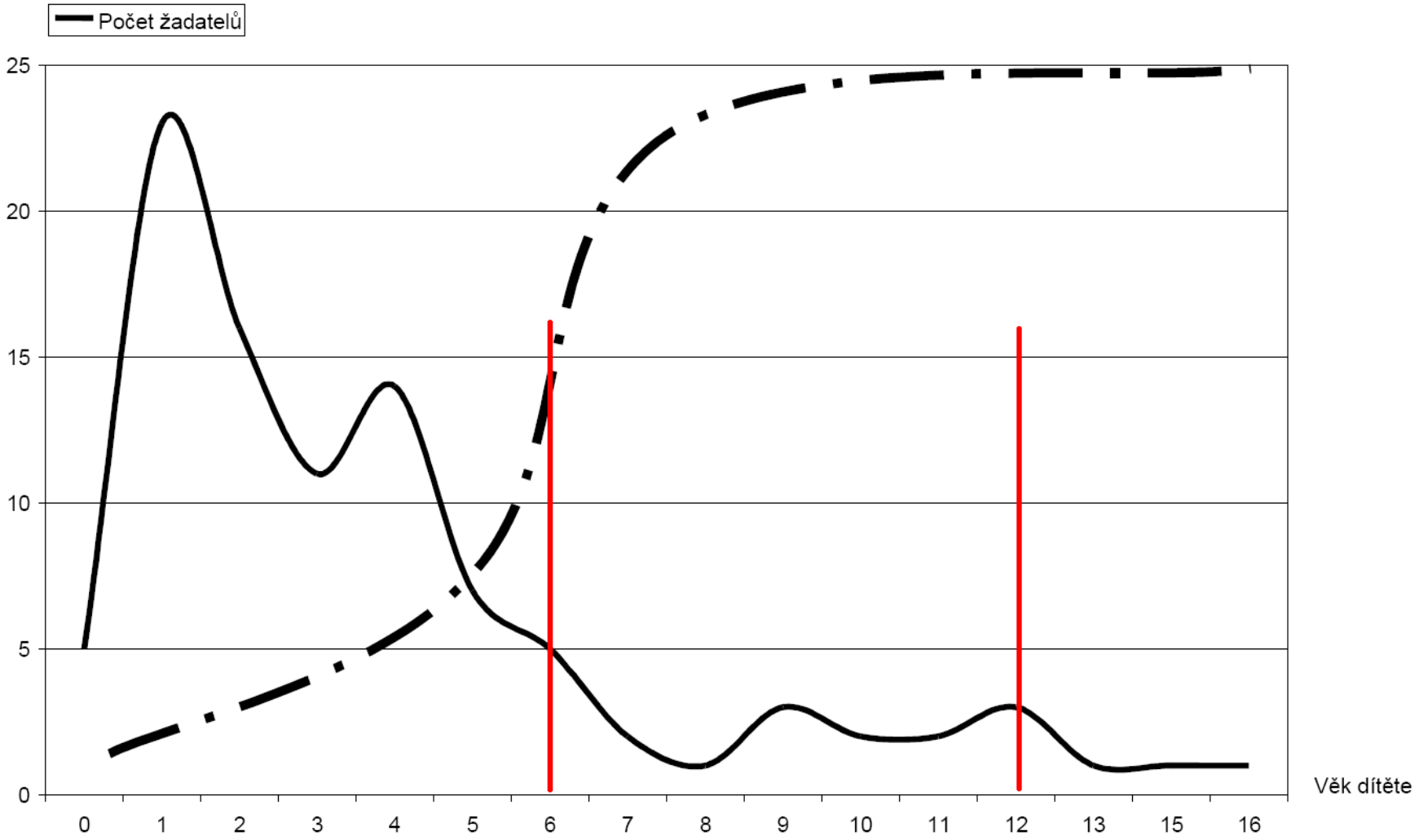

Dvě zlomová období:

šest let – období psychického zrání (škola)

12 let – puberta – biologická dospělost

Zjišťování názoru dítěte

Pokud chtěl Žid na přelomu letopočtu provdat svou dceru, tak do 12 let nemusel zjišťovat její názor. Po 12 roku života se musel zeptat:

"Sáro, chceš si vzít tady Mošeho?"

To bylo opatření proti tomu, aby nevznikaly Maryši:

Ve dveřích objeví se pouze boty mrtvého.
„Děvčico neščasná – tys jé otrávila!?“
„Otrávila.“
Opona spadne.

Tato historická zkušenost poukazuje na jeden důležitý psychologický aspekt puberty:

Děti/dospělí začínají být schopny dlouhodobého konsistentního názoru a odporu vůči rodičům. Do puberty jsou vláčné a poddajné.

Jasné a nevývratné názory dětí

Sousedka: "Ahoj Erlánku!"
Erlánek (tři roky): "Já se s tebou nebavím."
Máma: "Ty se s paní sousedkou nebavíš?"
Erlánek: "Ne."
Máma: "Ale paní sousedka má pro tebe perník."
Erlánek: "Ahap!" otočil se na podpadku a cupital za sousedkou.

Při zjišťování názoru dítěte je třeba přihlížet k tomu, že do dítě 6 let má jasný nevývratný názor, který trvá dvě hodiny. Pak má jiný jasný a nevývratný názor.

Pokud dítě stabilně preferuje některého z rodičů,
projevuje se to chováním a ne řečmi.

Například objevuje se asymetrie při předávání. Když jde od otce k matce, tak pláče a má separační reakci, když jde od matky k otci, tak ji nikdy nemá. (Pozor ale na situační manipulaci se separační reakcí.)

Viz presentace

zjistovani_nazoru_ditete_anonymizovano.pdf

Exekuce odebrání dítěte metodou odebrání rodiče

K exekuci (a popř. i k zákazu styku) je třeba přistoupit teprve, když selžou jiné metody práce s rodičem. Je třeba to mít sám před sebou obhájené.

Jinými slovy v následujícím pořadí jsem vyzkoušeli všechny možnosti:

1. Neupravený styk
2. Upravený styk
3. Upravený a monitorovaný styk pomocí nahrávání
4. Upravený styk s omezenou rodičovskou způsobilostí
5. Asistovaný styk
6. Zákaz styku s druhým rodičem

Mějme ženu, která ignoruje pokusy o předání dítěte s překryvem u muže, který je v pohodě.

1) Soud proto nařídí změnu výchovného prostředí. Žena odmítá dítě předat otci.

2) Počká se, až bude dítě ve školce či u jiné autority.

3) Školku hlídá policista pro případ, kdyby do ní chtěla matka vklouznout a unést dítě násilím.

4) V tu dobu přicházejí k ženě do práce policisté se sociální pracovnicí a žádají ji, aby s nimi šla do ústraní (pokud možno ne do policejního auta před prací). Tam jí oznámí, že jí dítě bude odebráno. A je požádána, aby strávila kritické období, buď na policii nebo v klidnějších případech na OSPODu.

5) Následuje separační reakce u matky, která odezní do několika hodin. V této době je jí třeba jasně vysvětlit, co se bude dít, kdy bude moci se s dítětem vidět a jaký druh chování se od ní očekává. Jinými slovy nabídnout jí cestu ke kooperaci.

Pokud matka dělá nepředloženosti, je zajištěna a odvezena na celu předběžného zadržení, kde může být až 24 hodin. Na základě předběžného opatření i déle.

6) Mezi tím do školky přichází někdo, ke komu má dítě dobrý vztah - otec, prarodič, teta ap. a normálně si dítě převezmou s vysvětlením, že maminka nemohla, protože má nějaké problémy s úřady. Ale že je v pořádku.

Po takovém předání musí mít matka nařízený asistovaný styk, byť hojný (víckrát týdně). Pokud při asistovaném styku začne dělat scény, tak je třeba styk zcela zakázat předběžným opatřením.

Modelové situace

Odebírání dětí stylem odebrání rodiče si musí sociální pracovnice spolu s učitelkami ve školce nacvičit společně s policisty v tzv. modelových cvičeních.

To je běžná výuková metoda policistů, když si to danou situaci nacvičí stylem jakéhosi psychodramatu.

Je obecný problém, že sociální pracovnice nemají s místně příslušnými policisty secvičené chování v kritických situacích, například při přítomnosti násilného otce na OSPODu ap. Proto taky jejich zmatečná nesoučinost bývá tragikomická.

Děkuji Vám za pozornost - byl to jen sen...

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.
http://www.klimes.us

Soudy, ani OSPODy fakticky nechrání děti před týráním

Výrok, že zájem dítěte je na prvním místě, je ve skutečnosti jen blábol. Týrání děti při předávání je nejčastější zneužití dětí v ČR.

Má-li soud podezření na týrání dítěte či nepohodu dítěte při předání, je dnes nad lidské síly opatrovnického soudce zahájit trestně právní kroky tak, aby měl jistotu, že dítěte přechody netrpí.

Například jestliže se od matky uslyší toto:

Terezka odmítá k otci jít, do auta jí otec musí odnášet v náručí, přičemž dcerka křičí, aby jí pustil a kope kolem sebe. Tahle situace mě velice trápí, ráda bych jí pomohla.

Je úkolem soudce zjistit, zda je to pravda či ne, nebo pověřit OSPOD,

aby tyto informace zjistil či ověřil.

V této chvíli je úplně jedno, jestli příčinou těchto stavů je matka nebo otec. Jde o to ověřit, zda se dítěti děje újma či nikoli.

Jestliže to dítě prožívá osiření co týden, tak je úkolem naší společnosti těmto hrůzám zabránit. Nařídit předávání s překryvem a nahrávat to na diktafony.

Soudci dnes nejsou schopni nařídit povinně nahrávání těch hrůz, které se dějí při předávání dětí.

Ochrana soukromí abusorů má dnes větší váhu než týrané dítě.

Ochrana dětí před týráním má mít přednost před ochranou soukromí rodičů - abusorů

Aby to mohl psycholog či sociální pracovnice zjistit, **musí být možnost nařídit rodičům, aby nahrávali předání na audiovizuální prostředky** - z každého předání pak máme dvě nahrávky.

Pořizovací náklady na slušné kamery jsou 2000 Kč a platí se z výživného, protože to jsou peníze určené pro blaho dítěte. Vzhledem k tomu, že to má být prevence zneužití dítěte (trestně právní záležitost), tak bláboly o ochraně soukromí a "lidských právech" rodičů-abusorů musejí jít stranou.

V okamžiku, kdy máme v ruce nahrávky a můžeme zjistit, kdo si nedává pozor na pusu, kdo rozjíždí rozvodové bitky, tak **psycholog či sociální pracovnice musejí mít fakticky možnost nařídit danému rodiči, jak má předávání vypadat a jakého chování se má vyvarovat**. Tedy například, že musí být s půlhodinovým překryvem, že nebudou mít jízlivé a ironické poznámky, že se nebudou při předávání

bavit o konfliktních tématech ap.

Samozřejmě že jakmile se problémovému rodiči nelíbí psycholog či sociální pracovnice, která dělá efektivní opatření chránící dítě, tak okamžitě odmítne k nim chodit. Deset stížností stylem "kobercový nálet" čili pět stran blábolů. Tedy soudce by měl nařídit problémovým rodičům, ke kterému psychologovi, do jakého zařízení a kolikrát se mají dostavit a jaká má být míra jejich spolupráce, a to bez pardonu.

Většina lidí je zdravá, ale má amorální hodnotovou hierarchii.

Před dr. Klimešem se ovládají, ale na manželku pořvávají jako na hokynářku. Na schůzku s dr. Klimešem dorazí včas, když mají přijít o 5 minut později, tak se omlouvají smskou. Ale když žena namítá, že přišli o tři hodiny později, než jak slíbili, tak jí řeknou: „Nedělej větry...“

Pár důsledků Gaussovy křivky u rozchodů

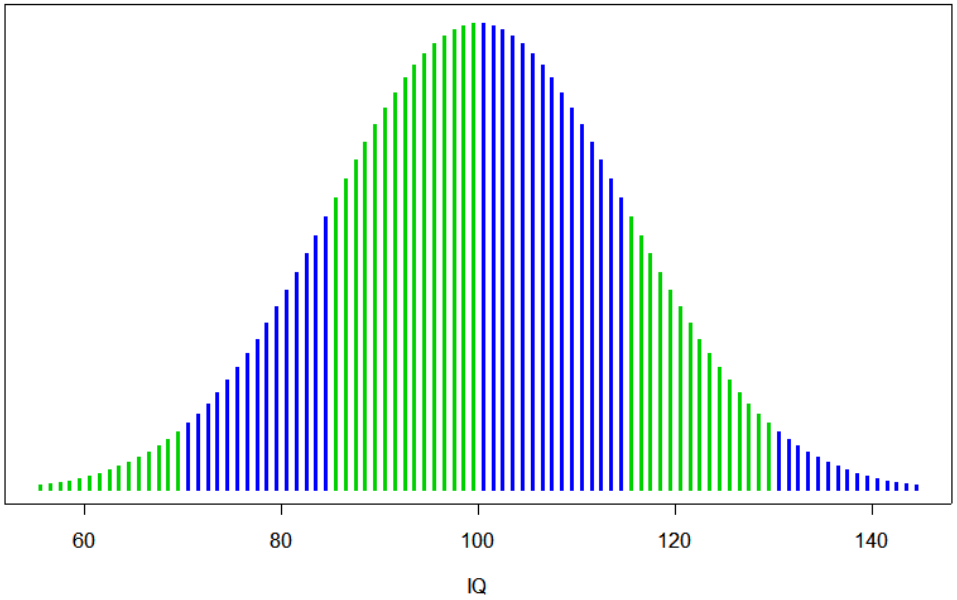

Průměrné/střední IQ je 100 bodů - 50 % lidí má více resp. méně.
Směrodatná odchylka je 15 bodů.

50 % lidí nemůže být vysokoškoláky, aniž by to znamenalo degradaci vysokoškolského vzdělání. I u státních maturit musí být předem dané procento dětí, které by neměly státní maturitu udělat. Toto procento by se mělo sledovat, aby nejen nebylo příliš vysoké, ale též ani příliš nízké. Pak by totiž fakt, že někdo má státní maturitu nevypovídalo o ničem kromě toho, že dotyčný byl kdysi přijat na jakousi střední školu.

Rozdíl mezi lidmi s normálním a subnormální inteligencí

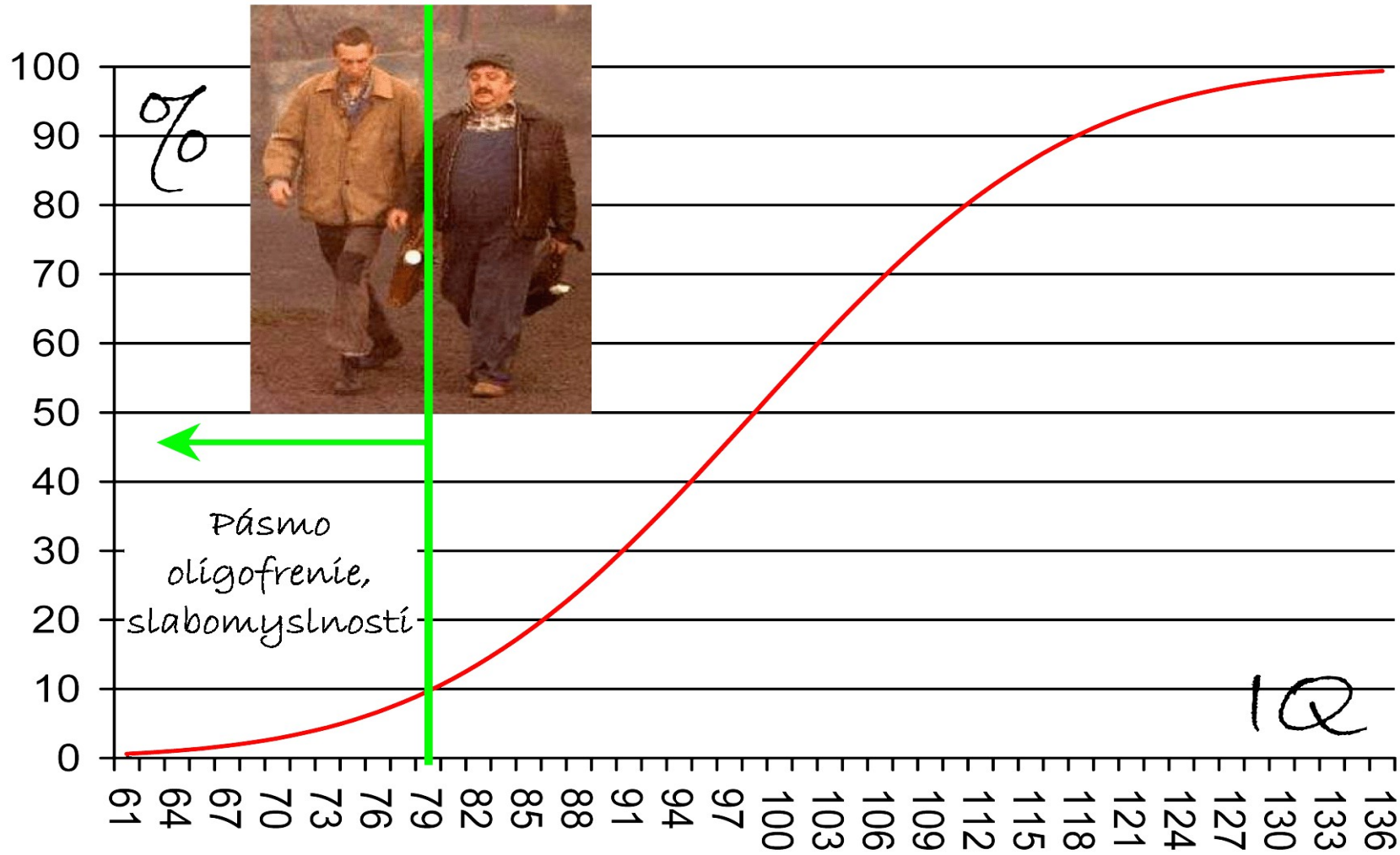

Gaussova křivka překreslená do kumulativní funkce ukazuje, že asi 10 % lidí má IQ menší než 80 a ti podobně jako Otík se v normální společnosti ztrácejí a nejsou schopni v ní bez pomoci druhých fungovat.

Gaussova křivka a rozvody

Dnes se rozvádí cca 50 % manželství:

40 % představují rozvody zcela zbytečné (nezvládnuté partnerské krize)

cca 10% lidí neumí fungovat v partnerském vztahu a být rodiči

To ne důsledkem nízkého IQ, ale protože minimálně **kolem 10 % populace je zjevně psychopatologická.**

Prevalence některých poruch

2 % schizofrenie
6 % psychopatie
2,5 % oligofrenie - debilita, imbecilita a idiotie ve starší terminologii

Je rozumné předpokládat, že okolo 10 % budou rozumně

indikované rozvody, kdy je opravdu dobře, že se dotyční rozešli, protože alespoň s jedním z nich se z jakéhokoli důvodu nedá žít.

Z těchto 10 % pak **minimálně pět procent tvoří případy, kdy je zcela na místě naprosto zapovědět styk s dítětem**.

Dnes soudy a OSPODy nutí děti do styku s psychopatologicky narušeným jedinci

To je možná v zájmu bláznivě vykládaných lidských práv, ale rozhodně je to proti zdravému rozumu.

Neschopnost vychovávat děti může být i dočasná

To se musí testovat v každém jednotlivém případě.

neexistuje přímá korespondence mezi určitým druhem psychické poruchy a neschopností fungovat jako partner či rodič.

Podobně jako i somatické choroby mohou člověka dočasně handicapovat, tak i rozchody mohou rozběsnit i dosud vyhovujícího rodiče. Tedy nebývá od věci ani dočasné zapovězení styku jednoho rodiče s dětmi, například dokud štve dětí proti druhému.

Sledovat procento zapovězených styků

Toto procento 5 % (plus mínus) zapovězených styků je třeba sledovat, a to jak v daném okrsku, tak celorepublikově.

- Pokud zapovídáme styk s druhým rodičem **méně než v 5 %**, týráme děti, protože je nutíme do styku s různými psychopaty, násilníky a jinými, byť dočasně vztahově nefunkčními a narušenými rodiči.
- Pokud zapovídáme styk **více než 10 %** populace, týráme rodiče i děti, protože i vcelku normálním rodičům bráníme ve styku s dětmi.
- Pokud **nesledujeme procento**, do jaké míry se zapovídá styk s rodičů s dětmi, pak je to známka toho, že alibisticky strkáme hlavu do písku. To je bohužel stávající stav.

O tomto nepochybně existujícím procentu se oficiálně ani nezačalo mluvit, tzn. vůbec se toto procento nesleduje - je malé či velké? Nevíme-li, pak je ale jisté, že ubližujeme dětem, nebo rodičům, nebo oběma. Nevědět, jaký druh chyby děláme, je jako kdyby doktor nevěděl, zda má pacientovi odoperovat levou nebo pravou ledvinu.

Této matce svěřil soud děti!!!

Při předávání dětí 29.7. pátek večer si otec nechtěl vzít kočku a morče, protože jeli s dětmi do zoo, a nechal je u matky. Večer, když holky spaly, přišla sms, že kočka je na parkovišti u mužova auta. Ten se šel podívat dolu. Kočka tam nebyla. Ráno okolo 9:30 matka volala, že jim táta ztratil kočičku a morče. **Jaruška plakala, že přišla kvůli tátovi o všechna svá zvířátka.**

Máma ale v cca 13:30 volala, že se kočku našla nějaká paní, že byla čipovaná. **Jaruška má radost, jak je ta máma hodná...**

Toto je pravda ne moc promyšlené, impulzivní, ale přesto **fakticky dokonané zneužití dítěte v rozvodovém boji.**

Kde je OSPOD, kolizní opatrovník, policie? Kde je soudce?

Kolikrát to musí matka zopakovat, než z toho někdo vyvodí praktické závěry?

K čemu potřebujeme diagnosu?

Účastníci řízení - matka, otec - mohou soudu beztrestně lhát.

Jejich kecy nemají závažnost svědecké výpovědi.

Za lhaní a křivé obviňování druhého partnera (například ze sexuálního zneužívání dítěte) nehrozí rodičům žádný postih.

U falešných obvinění ze sexuálního zneužití

Ale když musí dítě absolvovat řadu výslechů, vyšetření a po tu dobu má zamezený kontakt s obviněným rodičem, tak se mu děje újma, stejně jako obviněnému rodiči. Za to by měl být postih u případů, kde se jednalo o zjevně účelové jednání. Nejlépe ten, že se dítě svěří do výlučné péče druhého rodiče.

U výživného se nezohledňují faktické náklady pečujícího rodiče

Jestliže je moje žena doma a stará se o děti, pak náklady na jedno dítě nejsou jen účtenky za botičky a krémíček na opruzeniny na faldíčkách, ale taky poměrná část nájmu. Tedy jestliže nájem ženy je 6000 a ta má dvě děti, tak na dítě připadá minimálně 2000 kč za nájem.

Stejně tak žena má ušlý zisk - kdyby neměla děti, tak by vydělávala. Moje žena je vysokoškolačka a nějakých 20000 Kč by si jistě vydělala, tedy když se stará o děti, tak její péče má cenu minimálně 20000, kde někde chybí.

Jinými slovy **jakékoli výživné na jedno dítě menší než 5000 Kč je nesmyslně malé**. Za pět tisíc neseženeme nikoho, kdo by se nám celý měsíc o ně staral.

Problémy s exekucemi

Jakmile má někdo dvě nesouvisející exekuce za nesplácené dluhy, tak ipso facto je dokázáno, že neumí zacházet penězi, a jeho způsobilost v nakládání s penězi by měla být omezena tak, že nesmí mít možnost si vzít jakoukoli půjčku následujících pět let po splacení všech pohledávek z exekucí.

Soudce je třeba vidět na případových konferencích

Soudce pravda nemá být podujatý, ale měl by do případu zasvěceně vidět.

Problém psychopatů je, že umně dokáží vyvolat velmi příznivý dojem, i když jejich chování tomu fakticky neodpovídá.

To se nedá odhalit při prvním pohovoru, takže i zkušeným profesionálním psychologům a sociálním pracovnicím trvá tak tři měsíce, než dokáží tento rozpor mezi slovy a činy odhalit.

Klasická obrana psychopatů je **změnit prostředí -** tedy nová poradna, noví profesionálové a další půl roku k dobru.

Případová konference s účastí klientů či případové setkání odborníků bez přítomnosti klientů je obrana proti tomuto chování, kdy se všechny zúčastnění profesionálové sejdou a domluví společný postup.

Tady by měl být soudce taky, může diskutovat, může se tázat, ale nikdo po něm nesmí chtít příslib, jak má rozhodnout.

Předběžná opatření konzultovat s kolizním opatrovníkem

Předběžné opatření je mašinérie na dlouhou dobu zejména, pokud je chybné, pokud se do něho někdo odvolá ap.

V rozvodovém sporu jsou tři účastníci - otec, matka, děti. Názor dítěte zastupuje kolizní opatrovník. Proto soudce by se měl před předběžným opatřením zeptat dítěte - kolizního opatrovníka, co si o tom myslí. Nedělat rozhodnutí od zeleného stolu.